

loven til Behandling ved enhver Omgang, ogsaa kunde have været opretholdt ved denne Forhandling, ikke fordi jeg antager, at der vil komme, som Sagen foreligger, nogen usamstemmende Afgjørelse tilføede, men fordi det forekommer mig noget besynderligt, at medens Grundloven fastsætter for denne Lovs Vedkommende en Fortrinsret for Folkethinget derved, at dette Thing skal behandle Finansloven først, kan dog efter denne Fortolkning det andet Thing have den 5 Gange, medens Folkethinget endnu ikke har haft den mere end 4. — Betegnelsen for den forandrede Stilling siden sidst forekommer mig fremgaar deraf, at den høitagede Ordfører for det tidligere Mindretal (Scavenius) fremtræder som Ordfører for det store Flertal. Da vi stode her sidst, stode vi med en saakaldt Overenskomst, omfattende de $\frac{2}{3}$ af Folkethingets Medlemmer; vi vare gaaede ind paa væsentlige Indrømmelser for at fremkalde denne Foræning. Betingelsen for denne Overenskomst er lyslevende tilføede blandt os, men Overenskomsten, hvor er den? Jeg skal ikke komme dybere ind derpaa, jeg vil kun henføre dette Fænomen til nærmere Overveielse. Naar ærede Medlemmer, der dengang modtog Indrømmelser fra det tidligere Flertal under en bestemt, ikke opfyldt Betingelse, have tvøet at kunne træde ensidig tilbage fra en sluttet Aftale, saa maa ærede Herrer selv forsvare dette. De Fordele, som de Herrer opnaaede politisk ved denne Vending, maa de have for mig; jeg tror ikke, at de ere store, og jeg vil for mit personlige Vedkommende sige, at jeg anser det i og for sig ikke for ueheldigt, at en Alliance af den Bestaffenhed har faaet sin Afslutning, om det end for visse Aarsagers Skyld vilde have været heldigere, om den havde faaet sin Afslutning paa anden Maade; men jeg skal kun udtale, at de Ord, hvormed jeg omtalte den Side af Salen, som med os havde sluttet denne Overenskomst, ved en tidligere Behandling nemlig som en Anerkendelse af, at man ved den havde for Die at havde Folkethingets Magtstilling, da det efter Conseilspresidentens Ord ene gjaldt Magtstillingen, tager jeg for mit Vedkommende tilbage. Den Forklaring, Begivenhederne have givet dette siden, har givet mig den Opfattelse, at denne min Anskuelse dengang ikke var i Realiteten begrundet; man var kommen ud af det saalænge uden de Herrers Bistand eller trods de Herrers bestemte Modstand, aldeles afgjorte Modstand, at efter min Opfattelse vilde Folkethingets gamle Flertal have kunnet komme ud af det endda, selv om ærede Herrer havde fortrudt det Indgaaede. Min Opfattelse er det, at, dersom det gamle Flertal gennem sine Delegerede i Fællesudvalget vare blevne staaende paa det Standpunkt ved Fastholdelsen af Finanslovsforslaget at havde Folkethingets Magtstilling med Hensyn til Bevillingsmyndigheden, da vilde de have været istand til med den Reserve, man havde i Nyggen: et

friskdet Vælgerkorps, at gaa heldig ud af de Betingelser, som deraf vilde opstaa; jeg antager selvfølgelig, at man maatte have taget mod en Oplysning, men at man maatte have vendt og vilde have vendt langt stærkere tilbage, end man gik ud. Det gaar ikke an at sige, at man blot kæmpe om dette eller hint Spørgsmaal paa Finansloven; derfor have vi jo Conseilspresidentens Ord, at saaledes var Stillingen slet ikke; men det gjaldt om at hævde den almindelige Valgrets og Skattebevillingsrettens Indflydelse. Dette laa klart for, og det er Folket vaagent nok til at begribe. Det er muligt, at de ærede Herrer, hvortil den ærede Ordfører hører, vilde, hvis de ikke havde kunnet sikkre dem Bistand udenfor deres egen Kreds, have været noget betænkelige ved saa rask at indtage en anden Stilling end den, den saakaldte Overenskomst angav; thi da vilde vi jo atter være kommen ud til de af de Herrer saameget frygtede Valgtribuner. En Ting vandt man imidlertid ved den Svingning af de ærede Herrer fra Høns Fløi til Bjælke og til Aften, og det var, at den Stemning for den parlamentariske Selvfryldestanke, som laa skjult i Folket, ganske uvilkaarlig gav sig tilføende, dengang Folkethinget traadte op med $\frac{1}{3}$ af sit Mandskab mod en Regjering, da selv de, der i Aaringer have forfikkret paa det Allerhelligste, at det betød Intet, hvad Folkethinget alene gjorde i et konstitutionelt Land ligeoverfor en Regjering, og at Regjeringen selvfølgelig ikke behøvede at røre sig af Stedet derfor, dog hangerebe Kulør og uvilkaarlig, uden at ændse, at de sønderbrøde deres egne forfægtede „Principer“, sagde: „Nu maa naturligtvis Regjeringen gaa“. Det minder mig om Historien om Altheiten, der i Havsnød bad til sin Gud. Saaledes er det ikke Alvor, naar Folk sige, at de ikke ere parlamentariske; thi naar der kommer et eller andet Tilfælde, som slaar dem, saa røbe de, hvad der ligger dem inderst inde paa Hjertet, at de Theorier, som man har filltet op mod det parlamentariske System ikke gjælde, hvis overhovedet en konstitutionel Forfatning skal have Livskraft eller nogen Betydning. Denne Opfattelse, denne Aabenhærelse af endel af Reaktionenens hemmelige Lanter skylde vi paa en Maade denne Svingning af de Herrer, og saaledes er der dog Noget vundet; naar man tager Sagen paa rette Maade, faar man altid noget Godt ud af enhver Ting. Jeg bliver ved dette et Dieblit; jeg er nemlig overbevist om, at jo mere Folket faar Dinene op for dette, som altid har været vor Overbevisning, at, naar Folkevilien kommer klart og tydeligt frem, saa er det en Magt, som uvilkaarlig river med sig. Vil Folket sige ved næste Valg, naar det engang bliver udfkreven, — og det maa jo komme engang, selv om man ved forskjellige Svingninger vil slaa sig fra det paa en eller anden Maade, Regnskabens Dag kommer engang — vil Folket da sige: „Vi have ikke længere Brug f. Gr. for den Afdeling af de